

РЕШЕНИЕ

№ 305

гр. Кюстендил, 29.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Евгения Хр. Стамова

Членове: Веселина Д. Джонева

Мария Ст. Танева

при участието на секретаря Галина Г. Кирилова
като разгледа докладваното от Веселина Д. Джонева Въззивно гражданско дело № 20221500500516 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Глава Тридесет и девета „Защита срещу изпълнението“, Раздел Първи „Обжалване действията на съдебния изпълнител“, чл.435 – чл.438 от ГПК.

Делото е образувано по жалбата на адв.Р.А. и адв.Св.К., в качеството им на управляващи съдружници в Адв.д-во „А. и К.“, с адрес в гр.****, ул.,****“ №****, действащи като пълномощници на Д. И. Г., с постоянен адрес в гр.**, ул.,***“ №****, против разноските по изпълнението, определени като дължими по изп.д.№20227450400092 по описа на ЧСИ Н. С., с рег.№745, с район на действие ОС-Кюстендил, съдържащи се в съобщение за такси с изх.№02608/05.08.2022г.

В жалбата се оспорва определения от съдебния изпълнител размер на подлежащи на заплащане разноски, общо възлизащи на 787.50 лева, като се излагат аргументи в подкрепа на разбиране за недължимост на същите и се претендира ревизията им от съда, посредством цялостната им отмяна. Правят се оплаквания за липса на необходимост от предприетото от ЧСИ действие по принудително изпълнение, както и за незаконосъобразно начисляване на таксите и разноските.

В хода на устните състезания се правят оплаквания и в посока на незаконосъобразност на самото изпълнително действие, предприето от ЧСИ – в нарушение на чл.526 и чл.527 от ГПК, а също и в посока начина на допускане участие на вещо лице в изпълнителното производство. Доразвиват се и се конкретизират оплакванията за недължимост на отделните елементи, включени в общия сбор на разноските по изпълнението.

Ответниците по жалбата – вискатели по изпълнителното производство – Е. Д. С. и Ц. Д. М., чрез пълномощника им адв.А.П. от АК-Кюстендил, са депозирали общо становище, в което излагат доводи за неоснователност на подадената жалба. В съдебно заседание се аргументира необходимостта от предприетото от ЧСИ действие по изпълнение, предвид бездействието на длъжника и потребността от участие на вещо лице, както и се прави искане да не бъдат обсъждани доводите на жалбоподателя, касаещи законосъобразността на изпълнителното действие, доколкото същите са били заявени едва в съдебното заседание.

Съдебният изпълнител е депозирал мотиви по чл.436 ал.3 изр.2 от ГПК, в които е застъпил становище за допустимост и подробно е аргументирал такова – за неоснователност на подадената жалба.

ОС-Кюстендил счита, че жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена в законоустановения 1-седмичен срок по чл.436 ал.1 от ГПК (атакуваното съобщение е връчено на 09.08.2022г., а жалбата е постъпила на 16.08.2022г.), от страна, която има право на жалба – длъжника в изпълнителното производство, и срещу подлежащо на съдебен контрол действие на съдебния изпълнител (чл.435 ал.2 т.7 от ГПК- определяне на разносните по изпълнението).

Съдът, след като се запозна с материалите по делото и прецени събраните доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, при условията на чл.437 ал.3 от ГПК, намери за установено следното:

По гр.д.№1726/2021г. по описа на РС-Кюстендил е бил издаден изпълнителен лист в полза на Ц. Д. М. с ЕГН ***** и Е. Д. С., с ЕГН *****, двете от с.****, срещу Д. И. Г., с ЕГН ***** от гр.Кюстендил, с който Г. е осъден: 1/ да преустанови неоснователните си действия, с които пречи на М. и С. да упражняват правото си на собственост върху поземлен имот, находящ се в с.****, представляващ парцел ***, имот пл.сн.№*** в кв.*** по плана на селото, целият състоящ се от 576 кв.м., като извърши коригираща резитба по отрязване на клоните на израсналия орех в негов поземлен имот, представляващ УПИ – ***, имот пл.сн.№*** в кв.** по плана на с.**, навлизащи в имота и на ищите и 2/ да заплати на същите сума в размер на 249.75 лева, представляваща сторени по делото разноски.

Изпълнително дело №20227450400092 по описа на ЧСИ Н. С., с рег.№****, с район на действие ОС-Кюстендил е било образувано по молба с вх.№01113/16.05.2022г., подадена от Ц. Д. М. от с.**** общ.***, чрез пълномощника ѝ адв.А.П. от АК-Кюстендил, против Д. И. Г., с ЕГН ***** от гр.Кюстендил, с която на ЧСИ е представен изпълнителния лист, издаден по гр.д.№1726/2021г. по описа на КнРС, с искане за образуване на изпълнително производство по същия, *единствено в частта* за извършване на коригираща резитба по отрязване на клоните на израсналия орех в поземления имот на длъжника, навлизащи в имота на вискателката. В молбата е направено искане и за присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 200 лева и на деловодни разноски.

Към молбата е приложено пълномощно от 16.05.2022г., с което Ц. Д. М. и Е. Д. С. са упълномощили адв.А. П. да ги представлява по изпълнително дело на ЧСИ, без посочване на номер на такова. Договор за правна защита и съдействие, от който да се установява наличие на договорено, евентуално – и заплатено адвокатско възнаграждение, не е бил приложен нито към молбата, нито на по-късен етап в хода на изпълнителното дело, препис от материалите по което ЧСИ е изпратил в съда, ведно с настоящата жалба.

ЧСИ е разпоредил да се внесат от вискателката такси в размер на 72 лева за образуване на изпълнителното дело, изпращане на покана за доброволно изпълнение (ПДИ) и справки – по т.1, т.3 и т.5 от Тарифата за таксите и разносните към ЗЧСИ, както и допълнителна такса за справки в БНБ и КАТ в размер на 7.50 лева.

По изпълнителното дело фигурират документи за заплащане по сметка на ЧСИ на горните суми.

Съдебният изпълнител е издал разпореждане от 16.05.2022г., в което е определил и разноските, дължими от длъжника, а именно – 200.00 лева – адвокатски хонорар по изпълнителното дело, 24.00 лева – т.26 от ТТР към ЗЧСИ с ДДС; 72.00 лева – за образуване на изпълнителното дело и 48.00 лева – такси за съобщения за прекратяване. На същата дата е издадено и постановление за присъждане на тези разноски.

На 17.06.2022г. ЧСИ е разпоредил: 1/ взыскателят да осигури вещото лице Г. Б.; 2/ взыскателят да осигури работници с режещи инстР.ти и превози; 3/ да се заплатят такси 240.00 лева с ДДС и превозни такси 36.00 лева; 4/ насрочил е изпълнителни действия на 02.08.2022г. от 10.00 часа по извършване на коригиращата резитба; хонорара на вещото лице да се определи на място, както и възнаграждението на работниците и 6/ да се поиска съдействие от ОД на МВР.

На 27.06.2022г. до Д. Г. е била изпратена покана за доброволно изпълнение, в която е възпроизведен диспозитива на изпълнителния лист, в частта, по която е било образувано изпълнителното дело – за извършване на коригираща резитба; за заплащане на разноски по изпълнението – 351.50 лева, от които 200.00 лева – адвокатски хонорар; 24.00 лева – такси в полза на ЧСИ; 24.00 лева – такса за образуване на изп.дело; 24.00 лева- такса справки; 24.00 лева – такса връчване ПДИ; 48.00 лева – такса за съобщения за прекратяване и 7.50 лева – доп.такса към бюджета. В поканата длъжникът е уведомен, че ако не изпълни доброволно задължението си в 14-дневен срок, ще се пристъпи към принудителни действия с помощта на вещо лице и работници, за което таксите и разноските ще са за негова сметка. Длъжникът е уведомен, че изпълнителни действия по извършване на коригираща резитба са насрочени за 02.08.2022г. от 10.00 лева. ПДИ е връчена на Г. на 29.06.2022г.

Видно от приложения на л.18 от делото на ЧСИ протокол за изпълнение на определено действие по чл.526 от ГПК от дата 02.08.2022г., на посочената дата, в 10.00 часа в присъствието на взыскателката Ц. М., на пълномощника й адв.А.П., на в.л. агроном инж.Г. Б. и на двама служители от РУ-Кюстендил, ЧСИ е предприел изпълнителни действия по извършване на коригираща резитба по отрязване на клоните на орех. Отразено е, че в имота на длъжника, в който се намира ореха, съдебният изпълнител е бил посрещнат от неговата майка И. Р., живуща на адреса, и с помощта на вещото лице били определени клоните на дървото, навлизащи в имота на взыскателката, като с наетия работник дървосекач А. Д. клоните на ореха, подлежащи на коригираща резитба били премахнати. В протокола е отразено, че изрязаните клони, които паднали в имота на взыскателката били прехвърлени в този на длъжника, както и, че присъстващите лица извършили преглед и установили, че резитбата е била извършена прецизно, след точно измерване и не са останали клони, навлизащи в имота на взыскателката, както и, че няма такива, намалени в повече откъм имота на длъжника. В протокола ЧСИ е присъдил хонорар на вещото лице в размер на 100.00 лева и на работника в размер на 60.00 лева, като е отразил заплащането им от взыскателката и дължимостта им от длъжника. Отразено е приключване на изпълнителните действия в 11.45 часа. Протоколът е подписан от взелите участие в действието лица.

Според разпитаната в хода на настоящото производство свидетелка И. Р. – майка на Д. Г., още след постановяване на решението на КнРС е бил повикан на място човек с техника, който е извършил сА.рна сеч, според постановеното от съда, поради което не е било необходимо да се извършва допълнително рязане. Свидетелката твърди, че липсата на подобна необходимост е била потвърдена пред нея на място при извършване на принудителното действие от вещото лице Г.Б..

Според свидетеля Г. Б., който твърди, че е бил вещо лице и по гражданското дело, по което е бил издаден изпълнителния лист, когато е отишъл на място със съдебния

изпълнител, не е констатирал никаква разлика във фактическото положение от предходния момент, в който е извършил огледа. Поддържа необходимостта от извършване на коригиращата резитба и към датата на действието по изпълнението и отрича да е заявявал пред майката на длъжника, че няма потребност от рязане на клони от ореха.

Извършената от съда очна ставка между двамата свидетели по последния въпрос не доведе до резултат.

На 05.08.2022г. до длъжника е било изпратено съобщение за такси, в което е указано, че Г. следва да внесе задължението си, посочено в ПДИ в размер на 351.50 лева с ДДС, както и такса по т.22 от ТТРЗЧСИ в размер на 240.00 лева с ДДС, такса по т.31 в размер на 36.00 лева с ДС, както и допълнително начислените такси и разноски, описани в протокола за изпълнение на определено действие от 02.08.2022г., които са в размер на 160 лева, или общо – 787.50 лева, като е указано, че в противен случай по молба на вискателя ще бъдат извършени последващи изпълнителни действия за събиране на посочените суми.

Съобщението е връчено на пълномощника на Г. адв.А. на 09.08.2022г.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл.435 ал.2 т.7 от ГПК, отговорността за разноските по изпълнението е сред лимитативно изброените действия на съдебния изпълнител, подлежащи на обжалване от длъжника. Съгласно дадените разяснения в т.2 от ТР №3 от 10.07.2017г. по тълк.д.№3/2015г. на ОСГТК на ВКС, на обжалване по реда на чл.435 ал.2 т.7 от ГПК подлежи всеки акт на съдебния изпълнител, в който се определя размера на задължението на длъжника за разноските по изпълнението, доколкото използвания в чл.435 ал.2 от ГПК израз „постановление за разноски“, следва да се тълкува не в буквалния смисъл, а като всеки акт на съдебния изпълнител, с който той се произнася по задължението на длъжника за разноски по изпълнението. Това важи и за разноските, посочени в поканата за доброволно изпълнение. В тази си част поканата съдържа произнасяне по отношение на размера на разноските, които не са удостоверени в изпълнителното основание и издадения въз основа на него изпълнителен лист. Това произнасяне може да бъде оспорвано от длъжника по реда на чл.435 ал.2 от ГПК.

В конкретната хипотеза, съществена за допустимостта на настоящото обжалване е необходимостта да се обсъди обстоятелството, че част от разноските, които са визирани и в оспореното съобщение за такси от 05.08.2022г., всъщност е била определена още в поканата за доброволно изпълнение, с която на длъжника е бил съобщен изчисления им размер. Касае се за сумата от 351.50 лева, които съдебният изпълнител е указал на Г. да заплати като разноски по изпълнението, конкретизирайки компонентите, които тя включва. Поканата за доброволно изпълнение, включваща посочване и на задължението за заплащане на тези разноски, е била връчена на длъжника, както се посочи – на 29.06.2022г. В срока по чл.436 ал.1 от ГПК жалба не е била подадена.

При все посоченото, съдът намира, че настоящата жалба е допустима за разглеждане в нейната цялост – и по отношение на сумата от 351.50 лева, тъй като в получената ПДИ, на длъжника не е била указана процесуалноправната възможност да подаде жалба срещу тази част, определяща дължимите разноски. При това положение не може да се приеме, че длъжникът е пропуснал срока, тъй като в ПДИ частният съдебен изпълнител не му е указал възможността за обжалване на постановлението за разноски, нито в какъв срок и пред кой съд може да стори това. Трайна е казуалната практика на съдилищата, че срокът за обжалване не следва да се счита пропуснат, при липсата или при неправилни указания по чл.236 ал.1 т.7 от ГПК, като в този случай жалбата следва да се счита подадена в срок.

Преценена по същество, жалбата е частично основателна. Съображения:

Законът овластява съдебния изпълнител да определи по основание и размер отговорността за разноски, произтичаща от администрираното от него изпълнително

производство. Основание за упражняване на тази компетентност е нормата на чл.79 от ГПК, според която разноските по принудителното изпълнение са за сметка на длъжника, освен в случаите, когато той не е дал повод за образуване на изпълнителното производство, тъй като е изпълнил задължението си преди това или пък, когато изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или бъдат отменени от съда. По своето естество отговорността на длъжника за разноски в изпълнителното производство е деликтна, като е ограничена до размера на извършените в производството разноски и има обективен характер, тъй като за реализирането ѝ не се изисква наличието на виновно поведение от страна на длъжника. Тази отговорност намира своето основание в това, че не изпълнявайки доброволно задължението си, длъжникът е станал причина за образуване на изпълнителното производство, а оттам и за извършените от вискателя в същото разноски.

Наред с посоченото, правило е, че таксите по изпълнението се заплащат авансово от вискателя, но чл.79 ал.2 от ГПК изрично предвижда, че когато това не е сторено таксите се събират от длъжника.

Друго принципно положение, което следва да бъде изтъкнато преди да се анализира казуса в конкретика, е това, че разноските следва да са били във връзка с изпълнението и да са били необходими за принудителното реализиране на притезанието. Затова длъжникът няма да отговаря за онази част от разноските, чието извършване не е било необходимо с оглед на реализиране на вземането, както и за тези, които са били извършени във връзка с изпълнителни способности, които са останали нереализирани. В последния случай нереализираните изпълнителни способности се приравняват на такива, изоставени от вискателя, а според чл.79 ал.1 т.3 от ГПК от утвърдената отговорност на длъжника за разноски изрично са изключени направените от вискателя разноски, относими към неприложени изпълнителни способности. Това нормативно разрешение налага еднозначен извод, че длъжникът дължи да възстанови всички разходи за своя кредитор и вискател в изпълнителното производство, които са били необходими за осъществяването на принудата, заместила доброволното изпълнение.

По делото се установява, че вискателката е заплатила авансово само таксите – 72.00 лева с ДДС или по 24.00 лева, както следва - за образуване на изпълнителното дело, изпращане на покана за доброволно изпълнение и справки – по т.1, т.3 и т.5 от Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ, както и допълнителна такса за справки в БНБ и КАТ в размер на 7.50 лева.

С оглед естеството на притезанието, което е било предмет на принудително изпълнение – задължаване на длъжника да извърши определено замествимо действие – да отреже клони на дърво, таксите за образуване на изпълнително дело и за изготвяне и връчване на ПДИ – по т.1 и т.5 от ТТРЗЧСИ, са правилно изчислени по основание и размер, подлежат на заплащане, платени са били авансово от вискателката и на основание чл.79 ал.1 от ГПК следва да се възложат в тежест на длъжника. Те касаят подготвителни действия за същинското принудително изпълнение, които са били безусловно необходими за законосъобразното изпълнение и се установява да са били осъществени. Определените такси за тези действия са в общ размер на 48.00 лева с ДДС и съответстват на определения от ЧСИ размер. Ето защо жалбата в тази ѝ част е неоснователна.

Авансово е заплатена и такса в размер на 24.00 лева по т.3 от ТТРЗЧСИ за извършване на справки и такса в размер на 7.50 лева за извършване на справки в КАТ и БНБ. Подобни справки, с оглед естеството на притезанието – за замествимо действие, нито са били необходими, нито са били извършвани в хода на изпълнителното дело, поради което по аргумент от чл.79 ал.1 т.3 от ГПК, тези такси не следва да се възлагат в тежест на длъжника. Жалбата в тази част е основателна.

Същото важи и за таксата в размер на 48.00 лева с ДДС, изчислена по т.5 от ТТРЗЧСИ, за връчване на уведомление (съобщение) при прекратяване на изпълнителното

дело, тъй като основанието за събиране на тази такса не се е осъществило и макар да е прогнозируемо настъпването му в бъдещ неопределен момент, липсват предпоставки за възлагането ѝ в тежест на длъжника на този етап от изпълнителното производство. Длъжникът не дължи авансово заплащане на такси.

ЧСИ е посочил за дължима и е указал на Г. да заплати и такса по чл.26 от ТТРЗЧСИ, а именно пропорционална такса за изпълнение на парично вземане, която, с оглед размера ѝ – 24.00 лева с ДДС, явно е определена за събиране на вземане в размер на 100.00 лева, в пределите по б.,б“ от разпоредбата. Несъмнено е, че когато вискателят стане кредитор на длъжника за вземането за сторени разноси, изпълнителното производство ще продължи до удовлетворяване и на паричното притезание. Таксата обаче е възложена преждевременно и липсва основание да се счете, че на този етап е дължима по основание и в конкретния размер.

Материалите, съдържащи се в приложеното изпълнително дело не съдържат документ, удостоверяващ в полза на адв.П., като процесуален представител на вискателката Цв.М. да е било заплатено адвокатско възнаграждение въобще, в частност в размер на сумата, определена от ЧСИ – 200.00 лева. Както се посочи по-горе, по изпълнителното дело фигурира само пълномощно (упълномощителната сделка е безвъзмездна по дефиниция); не е представен договор за правна защита и съдействие; липсват данни за договорен адвокатски хонорар, както и данни за заплащане на адвокатско възнаграждение. Посоченото очертава категоричната липса на предпоставки за ангажиране на имуществената отговорност на длъжника да заплати подобни разноси на вискателката, каквито въобще не се установява тя да е сторила. Това, че в молбата за образуване на изпълнително дело е визиран конкретния размер на разноските, които се иска да се присъдят за заплатено адвокатско възнаграждение е лишено от правна стойност при липсата на доказателства за заплащането на такова. И в тази част жалбата се явява основателна.

ЧСИ е указал на вискателката да предплати авансово такса по т.22 от ТТРЗЧСИ в размер на 240.00 лева с ДДС. Тази такса не е авансирана от вискателката, а с обжалваното съобщение е възложена в тежест на длъжника. Става ясно, че същата е такава за извършване на изпълнително действие въвод във владение на недвижим имот, която, съгласно т.22 от ТТРЗЧСИ, се събира в размер 1 на сто върху цената на имота, но не по-малко от 200 лева. Начисляването на такава такса в контекста на предмета на конкретното изпълнително дело е трудно обяснимо от юридическа гледна точка. За съда не остава никакво съмнение в липсата на нейната дължимост, тъй като изпълнението е имало за предмет извършване на определено действие и таксата за подобно изпълнително действие е визирана в друга разпоредба на Тарифата, която обаче не е приложена от ЧСИ. Постановлението за разноси е незаконосъобразно и в тази му част и следва да се отмени в същата.

Останалите начислени разноси са: по т.31 по ТТРЗЧСИ в размер на 36.00 лева с ДДС за превоз; 100.00 лева за възнаграждение на вещо лице и 60.00 лева за възнаграждение на работник (резач). Тези разноси са направени във връзка с предприетото от ЧСИ изпълнително действие – извършване на коригираща резитба по отрязване на клоните на орех.

Съдът споделя застъпената от пълномощника на жалбоподателя теза за незаконосъобразност на предприетото от ЧСИ изпълнително действие, тъй като такова действие не е уредено от процесуалния закон. Както вече неколкратно се посочи, притезанието, предмет на принудително изпълнение в конкретния казус е било такова за извършване от длъжника на определено замествимо действие.

Съгласно чл.526 ал.1 от ГПК, при задължение за изпълнение на определено действие, което длъжника е осъден да извърши и което действие може да бъде извършено от друго лице, за вискателя съществува правната възможност да поиска оправомощаване от съдебния изпълнител да извърши действието и сам за сметка на длъжника. Следователно, за

да се стигне до овластяване на вискателя по реда чл.526 ал.1 от ГПК, следва да е налице от страна на длъжника виновно неизпълнение на задълженията, които е осъден да изпълни, да съществува възможност действието да бъде извършено от друго лице и не на последно място вискателят да се е възползвал от възможността, която закона в цитираната разпоредба му предоставя, а именно изрично да поиска от съдебния изпълнител да го оправомощи да извърши действието вместо и за сметка на длъжника.

В хипотеза на чл.526 от ГПК съдебният изпълнител няма правомощие да извърши действието наместо длъжника. Няма предвиден в ГПК процесуален ред за това, поради което и няма предвиден механизъм за защита срещу подобно действие.

При все горното, установено е по делото, че към датата, на която е извършено действието длъжникът не е бил извършил коригиращата резитба на клоните на ореха доброволно. В подкрепа на този извод е анализът и преценката на свидетелските показания, при които се установява, че данни, подкрепящи защитната позиция на Г., а именно – че извършване на принудителното действие не се е следвало, поради доброволното изпълнение, се съдържат само в показанията на свидетелката Р., която е негова майка. Тези показания, ценени съгласно чл.172 от ГПК, не следва да бъдат кредитирани в тази им част, тъй като не се подкрепят, а напротив – опровергават се от останалия доказателствен материал. Свидетелят Г.Б., за когото няма данни да е заинтересован или предубеден, е категоричен, че резитба на клоните не е била извършвана до момента на действието, както и от протокола, съставен при последното се установява, че присъствалата на място Р. не е направила възражения в посоката, поддържана в настоящото производство. На база тези данни, съдът прави извод, че към 02.08.2022г. притезанието на вискателката не е било удовлетворено доброволно от длъжника, т.е. резитба е следвало да се извърши. Макар че редът, по който същата е осъществена е незаконосъобразен, дължимостта на действието обуславя и дължимостта на разносните за изпълнението му, които следва да се възложат в тежест на длъжника. Последният следва да понесе отговорността за същите, като несъмнена е възможността да защити своите права - ако счита, че те са накърнени от незаконосъобразното действие - по друг процесуален ред.

Не могат да бъдат споделени доводите за недължимост на суми за възнаграждение на вещо лице, тъй като същото не било надлежно назначено, не е имало ред за участието му и за допускане на такова при обстоятелства, изключващи отговорността му. Несъмнено е, че при необходимост от специални знания, не само съдът, но и съдебният изпълнител може да използва вещо лице, участието на каквото не е свързано непременно с назначаване на експертиза. Типичен пример за това е хипотезата на извършване на оглед (чл.204 от ГПК), когато вещото лице е необходимо, за да окаже съдействие при правилното възприемане и отразяване на съответните констатации. Несъмнено е, че в подобен случай на вещото лице не се възлага изготвяне на писмено заключение. Сходна е и разглежданата хипотеза – вещото лице присъства, за да окаже, чрез специалните знания, които притежава, необходимото съдействие за извършването на действието. Съответно – отсъствието на експерт, в случая агроном, би предпоставило опасността от извършване на неправилна резитба. Тази дейност на експерта е възмездна и в случая, видно от съставения протокол, вискателката е заплатила на вещото лице съответната сума.

Така, жалбата в частта относно разносните по т.31 б.,и“ от ТТРЗЧСИ в размер на 36.00 лева с ДДС, както и тези за възнаграждения за вещо лице и работник, се явява неоснователна.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. И. Г., с постоянен адрес в гр.***, ул.,****“ №**, определените разноските по изпълнението, дължими по изп.д.№20227450400092 по описа на ЧСИ Н. С. с рег.№***, с район на действие ОС-Кюстендил, съдържащи се в съобщение за такси с изх.№02608/05.08.2022г. **за сумата общо от 543.50 лева, в това число:** 200.00 лева – адвокатски хонорар, заплатен от взискателката по изпълнителното дело; 24.00 лева – такса по т.3 от ТТР към ЗЧСИ с ДДС за извършване на справки; 24.00 лева – пропорционална такса по т.26 от ТТР към ЗЧСИ с ДДС; 48.00 лева – такси за съобщения за прекратяване на делото с включен ДДС; 7.50 лева – допълнителна такса към бюджета за БНБ и КАТ (тези суми, включени в обща сума по съобщението в размер на 351.50 лева с ДДС), както и за сумата от 240.00 лева – такса по т.22 от ТТР към ЗЧСИ с ДДС.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата в останалата ѝ част, а именно **за сума общо в размер на 244.00 лева**, включваща: 24.00 лева - такса по т.1 от ТТР към ЗЧСИ с ДДС за образуване на изпълнително дело; 24.00 лева - такса по т.5 от ТТР към ЗЧСИ с ДДС за изготвяне и връчване на покана за доброволно изпълнение (тези суми, включени в обща сума по съобщението в размер на 351.50 лева с ДДС); 36.00 лева – допълнителни разноски по т.31 от ТТР към ЗЧСИ с ДДС за превоз на ЧСИ и 160.00 лева – сторени разноски от взискателката за заплащане на възнаграждение на вещо лице и работник.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____